

Drápu se do svahu smrčím. „Hernajs, tady někde už to přece musí bejt!“ Prej: „To musíš najít i poslepu“. No, asi budu muset. Už se pěkně setmělo a čelovku mám bůhvídkde. Po chvíli to vypadá, že jsem namístě. Na kopci se vynořil kempík jako klícka. Uklizené, řekla bych přímo vymetené ohniště, nově postavený přístřešek z pár pěkných kuláčů a dokonce jeden apartní, řádně očouzený ešus. „A hele, je v něm i hořčice!“ Datum spotřeby 23. 6. 2005. Až se mi odlepí podrážka, budu na to pamatovat. Už je skoro tma. Jediné co mě v tom šeru zaujalo byla cedule s nápisem „Bacha na tkaničky!“ „Srandičky, na to vás užije,“ myslím si a sbírám pár klacků na oheň. Vařím si čaj a hledám po kapsách poslední výkřik civilizace - vlastnoručně vyrobený řízek, zbaběle se krčící mezi dvěma dřevorubeckými krajíčky chleba. Baštím a nepřítomně zírám do plamenů. Je krásná jarní noc. Kouzelné ticho, jen jemně doprovázené šuměním stromů, mě pomalu uspává. Nikde ani mráček, a tak jen rozložím spacák, batoh si dám pod hlavu, pohory letí někam poblíž a zvolna se nořím do náruče blahého vandráckého bezvědomí.

Ráno mě probudilo zapištění u pravého ucha. „Co to sakra...“ Než se vysoukám ze spacáku, je to pryč. Pracně rozlepené oko zaostřilo na opodál ležící pohory. Kde bývaly tkaničky, čnely jen ukousané štrapse. A pak jsem ho spatřila. Seděl u nedalekého pařezu a v tlamičce se mu pohupovaly dotyčné kousky mé výstroje. Pak se jen mihnul a byl tentam. Najednou mi to všechno došlo. Proč se kluci tak pochechtávali, když mi doporučovali tohle místo, proč se kemp jmenuje Myšák, i proč je tu ta cedule, kterou začnete brát vážně, až když je pozdě. Pod kamenem u přístřešku jsem našla kempovku a v ní zápisky typu: „Nemáte někdo kanady na sucháč?“ „Před spaním nezapomeňte nastražit pastičku na myši!“ Nebo: „Vyměním psa za kočku!“ A tak podobně. Snažím se uvést své pohory do pochoduschopného stavu, pomalu balím a raději jdu dál. Mám-li se na to podívat očima nevyléčitelného optimisty, měla bych být ráda, že zdejší myšák je jen vášnivým sběratelem trofejí, zásluhou čehož mám ještě co k snídani.

O půl roku později jsem si na tenhle kemp vzpomněla. Víkend se blíží, a tak zase přemýšlím, kam vyrazit. Myšák to jistí. Už vím, co mě čeká, tak si dám - jak říká ta chytrá cedule - bacha na tkaničky.

Vyrazila jsem známou cestou po hřebenech. Po nebi plachtí poštolka a mě baví ji jen tak pozorovat a nechat čas plynout. Je mi prostě nádherně, vzduch voní jehličím a tráva je tak krásně měkká, že se mi vůbec nechce vstávat a jít na kemp. Idylický dojem mi jen lehce kazí mravenčí rozvědka, která se sebevražděně vrhla do vnitřku mých bot. Dobrou půlhodinku jen tak sedím, opřená o statnou borovici a užívám si posledních slunečních paprsků. Na bučině jsem našla pár babek, takže k večeři bude gulášek. Ještěže jsem se zkušeně vybavila cibulí, kořením a solí (původně jsem si k tomu chtěla koupit v místním řeznictví kus anglický a udělat si špíz, ale paní prodavačce se podařilo mě beze slova přesvědčit o tom, že chtít něco čtvrt hodiny před zavírací dobou není dobrý nápad). Kopec pod kempem se za těch pár měsíců kupodivu nezmenšil, tak hurá nahoru. Cesta se mi zdála kratší než posledně. Houbový guláš už voní v ešusu a já přemýšlím o nejstrategičtějším místě pro své pohory, kde by přežily myši nájezdy. Nakonec uléhám plna očekávání s pohorami zavěšenými na větvi nejbližšího smrku. Tam snad přežijou.

Zdál se mi úplně pitomej sen. Někdo mě chytil za vlasy a táhl mě po lese jak pytel cementu.

Myšák

Napsal uživatel Gabriela Javůrková - Křeček
Pátek, 05 Prosinec 2008 04:00

Snažím se z té hrůzy probudit. Jak se tak probouzím a začínám vnímat svět kolem sebe, zjišťuju, že se mi to zas tak moc nezdálo. Něco mi skutečně lehce pošukává skalpem. Ve zlomku vteřiny se otočím tím směrem, abych odhalila vetřelce. Byl to on. Korálková očka upřená na můj nos, v tlamičce chomáč mně velmi povědomých vlasů. A už s ním mizí mezi stromy. Stopuju ho až k pařezu, kde má noru. A tam, v její rozšířené části, je vidět hnízdo, pečlivě smotané z mých vlasů, plné malých růžových myšátek. Mám dojem, že by se měl kemp přejmenovat. S úsměvem se vracím ke svému věcem. Co by člověk pro přírodu neobětoval. K snídani si vařím kafe a mažu housku se sýrem. Balím a chystám se dál po hřebenech. Zbytek sýra nechávám u pařezu nové myší populaci a po cestě uvažuju, že bych si měla do příště koupit jedny, nebo raději dvoje náhradní tkaničky....

Gabriela Javůrková - Křeček
Trapsavec 2008